

Съборно изпълнение на Великото повечерие с първа част от канона на свети Андрей Критски

На 15 март, първия ден от светата Четиридесетница, в столичните православни храмове според църковния типик бяха отслужени Велико повечерие с първата част от канона на свети Андрей Критски.

По традиция това последование, отредено да се служи през Великия пост, бе изпълнено и съборно в митрополитския катедрален храм “Св. великомъченица Неделя”.

С благословието на Негово Светейшество Софийския митрополит и Български патриарх Неофит първото съборно вечерно последование бе отслужено от Негово Преосвещенство Мелнишки епископ Герасим, главен секретар на Св. Синод на БПЦ, с когото съслужиха ставрофорен иконом Ангел Ангелов, предстоятел на столичния храм “Св. София” и духовен надзорник на Софийска епархия, и дякон Гавриил Николов.

Сред молитвената тишина, изпълнила храма, дивните и умилителни

песнопения на Покаяния канон, както и вдъхновяващите химни на Великото повечерие бяха изпълнени от Софийския свещенически хор, ръководен от ставрофорен иконом Кирил Попов.

На покаяното богослужение молитвено присъстваха Преосвещеният Белоградчишки епископ Поликарп, викарий на Софийския митрополит, и архимандрит Василий, протосингел на Софийска митрополия. Молитвено участие взеха още храмовото духовенство, столични свещенослужители и десетки миряни.

В края на последованието епископ Герасим се обърна към богомолците с вдъхновено пастирско слово, в което говори за осъзнаването на греховете, за смисъла и духовното значение на Великия пост и за начина, по който трябва да го преживеем, въпреки постигналите ни пандемични времена.

“Като си спомнихме чрез словата на Великия покаен канон на свети Андрей Критски, че нашият праотец Адам е бил наказан и изгонен от Рая заради неголям брой грехове и като помислихме как ние всеки ден безброй пъти прегрешаваме пред Господа и все си намираме същото Адамово оправдание, че някой друг ни е заблудил или обстоятелствата са ни принудили, като прибавим към това и тягостното чувство за духовна нищета и постоянния страх от смъртта, който ни скована, страх, който през изминалата година особено се засили поради пандемията, и като пресметнем накрая нашите собствени духовни и телесни сили, които ни се струват съвсем недостатъчни и непостоянни, изглежда единственият разсъдителен извод, който можем да направим е, че не можем да се справим сами, а отчаяно се нуждаем от Божията благодатна помощ по пътя на нашето спасение. С още по-голяма сила звучат думите на Спасителя, нашия Господ Иисус Христос: „без мен не можете да вършите нищо“ (Йоан 15:5).

Да, възлюблени в Господа братя и сестри, безспорно ни предстоят усилни дни на изпитания и болки, на молитвени трудове и въздържание, но нека те да се превърнат чрез нашия разумен подвиг в плодове достойни за покаяние. Нека от болката да се родят сълзи, които огрени от Божията благодат, да преминат в сълзи на радост. Нека в тайнството на покаянието и изповедта се докоснем до Истината, Която ще ни направи свободни. Нека въздържанието да подкрепи нашата скромна молитва и тя да се въздигне като кадило пред Бога. Нека в безсилието си да разберем, че всяко добро се дава свише и всяко благо е от Господа, а ние не можем да придадем на ръста си дори един лакът. Наша неоспорима заслуга са само греховете. Нека гордостта и тщеславието се разтворят в простичката мъдрост на тези думи. Нека

искрено, с цялото си сърце да се покаем пред Бога, защото жертва Богу е дух съкрушен, сърце съкрушено и смирено Бог не ще презре.

С такива мисли да поемем пътя към Пасхата Христова, защото този път за всеки православен християнин минава през Голгота. Но в това наше пътуване, до Възкресението Христово, не сме сами. До нас са Майката Божия, към която усилено се молим, св. Йоан Предтеча, светите подвижници и постници, стълпници и молитвеници, светителите и мъчениците Христови. Тяхната молитва ще ни подкрепя и ще ни съпътства в този наш благодатен път. Нека винаги, когато се случи да се разколебаем, да паднем дори, да станем и да попросим помощ и защита. И те ще ни помогнат. Защото в добрия подвиг се подвизаваха, пътя свършиха и вярата опазиха, а на всичко това са способни да научат и нас, стига да отворим сърцата си, за да приемем благодатта Божия.

В тази година на особено силно изпитание за всички ни, нека помним, че „тук нямаме постоянен град, но бъдещия търсим“ (Евр. 13:14). Да се стремим „към правда, благочестие, вяра, любов, търпение и кротост“ (1 Тим.6:11). Да се подвизаваме с добрия подвиг, да се държим о вечния живот, да живеем в смиреномъдрие съгласно Христовото благовестие, като възлюбим Господа Бога Нашего с всичкото си сърце, и с всичката си душа, и с всичкия си разум. Амин“ – завърши словото си еп. Герасим и даде на притихналия в храма богомолен народ архиерейско благословение.

ЗА ПОВЕЧЕ СНИМКОВ МАТЕРИАЛ НАТИСНЕТЕ ТУК – <https://flic.kr/s/aHsmURDqJx>

bg-patriarshia.bg